

Δαφνί θά είναι ἡ ἀθηναϊκώτερα τῶν ἑξοχῶν· ἀλλὰ καί τοῦτο ἂν δὲν γίνη, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προσεγγίσῃ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος, ὅχι μόνον διὰ τὸ Δαφνί, ἀλλὰ καὶ καθόσον πρόκειται νὰ διέλθῃ ὁδὸν ἄγουσαν εἰς Ἑλευσίνα καὶ Μίγα-
ρα, ἐπομένως ἐν ἀενάῳ κινήσει τῶν χωρικῶν εὐρισκομένην.

Ἡ ἑξοχικὴ δημιουργία τοῦ Δαφνίου δὲν πρέπει νὰ παροργίσῃ ἄλλα τυχόν συμφέροντα ἢ καὶ ἀδυναμίας ἀκόμα, συγκετρωθείσας ἐν ἄλλαις ἑξοχαῖς. Ἐρέτος εἶδομεν πῶς ἐπεκλήθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάγκη τῆς ἑξοχῆς. Ἐπρεπε βεβαίως ἐν βατορθοῦτο νὰ μορφωθῶσι καὶ παρ' ἡμῖν κοινωνικώτερα ἦθῃ καὶ νὰ γίνῃ ἀσπαστὴ ὑγιεινότερα διαίτητικὴ νὰ ἐπιβληθῇ ἡμῖν αὕτῃ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν τοῖς ἀγροῖς διημηρεύσεως καὶ ἀνευ τῆς ἐκρήξεως κοιλιακοῦ τύπου· ἀλλ' ὅ,τι δὲν ἐσυλλογισθῆμεν θέλοντες, τὸ ἐσυλλογισθῆμεν ἄκοντες. Ὁ τύπος δυνατὸν νὰ ἐνσκήψῃ τοῦ χρόνου, πιθανὸν καὶ νὰ μὴ ἐνσκήψῃ· ἀλλ' ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὕψωσις τῶν ἐνοικίων, καὶ ὁ πόθος τῆς ἑξοχῆς θὰ προσελκύσῃ κόσμον εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς κέντρα, μέχρι τοῦδε δὲ οὐδὲν ἑξοχικὸν κέντρον παρέχει εὐμάρειαν εἰς πλείους τῶν 20 ἢ 30 οἰκογενειῶν. Αὐτὰ λοιπὸν δὲν λέγονται ἑξοχαί· ἀλλὰ τὸ πολὺ ἐπαύλεις. Πρῶτον τὸ **Δαφνί** θὰ παρέξῃ τὴν θαλερωτέραν καὶ ἀνεωτέραν διέξοδον εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν καύσωνα καὶ τὴν θερινὴν πλῆξιν. Εὐχόμεθα οὐχὶ μόνον τὸ Δαφνί, ἀλλὰ πλείονα τοιαῦτα νὰ σχηματισθῶσι, διότι αἱ Ἀθηναῖαι δέον νὰ κυκλωθῶσι ἀπὸ ἄλυσιν τοιούτων ἑξοχῶν, αἵτινες καὶ τὸ κλίμα τοῦ ἄστεως θὰ ἐπηρεάσωσιν εὐμενέστερον καὶ καταφύγιον εἰς τὴν ἀπόγνωσιν τῶν κατοίκων θὰ παρέχουσιν. Αἱ Ἀθηναῖαι δέον νὰ περιορισθῶσι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τῆς ὡς κέντρον τῆς ἐργασίας τῶν πολιτικῶν καὶ τοῦ χειμῶνος· ἀλλὰ τὸ θέρος δέον νὰ ἀραιούται ὀλίγον ὁ πληθυσμός της· ἵαν δὲν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν ὅλην τὴν πρωτεύουσάν εἰς εὐρείαν αἰθούσαν νοσοκομείου καὶ ἡμᾶς εἰς σκελετούς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Φρεατὶς.

Φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι!»

Τέλος ἰδὼ κατάρθωσα νὰ διαφύγω τὸ κνηνηγὸ τοῦ κυρίου θανάτου καὶ ἤδη ὅλος ζωὴ βλέπω πρὸς τὴν στένουσαν τῶν Ἀθηνῶν πόλιν ἀναζητῶν ἐκεῖ διὰ τῆς μνήμης τόσας προσφιλεῖς ἡμέρας, τόσα προσφιλῆ ἀντικείμενα.

Περὶ σὲ εὕρισκω τὰς πλείονας χρυσαῖς στιγμάς. Τρέλλαν, εὐεῖρα, ἀγάπαι, γλέντια.

Ποῦ εἶναι ὁ καιρὸς ἐκεῖνος! Σήμερον ἀναπνέετε τὸν θάνατον καὶ μόνον δειρὸν, μόνη φιλοδοξία σας εἶναι—νὰ ἐπιζήσητε.

Σοὶ γράφω, διότι ἀδύνατον εἶναι Ἀθηναῖος νὰ ζήσῃ ἐπὶ γῆς Πειραικῆς χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς *Λίμας* ἵνα ἐλαφρύνῃ τὸ πῆλυν τὸ σιγῆς τοῦ βήρος. Ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς, πόλις κάρφων, σαρδέλλας, λεμβούχων καὶ ἐταιρῶν εἶναι τάφος δι' ἐκείνους, ὅστις δύο ἡμέρας ἐξῆσεν ἐν Ἀθήναις.

Ἐδῶ ἐν Φρεατύτῃ, ἐρήμῳ σχεδὸν παντὸς ἀνθρωπίνου καλοῦ, ὑπάρχει φύσις γυμνὴ, τοῦ κάλλους τῆς ὁποίας οὐδέποτε κορέννεται ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ ψυχὴ. Μόνον ἰδὼ δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τις τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀνθρώπους της, διότι εἰ Πειραιῶται κάτοικοι αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκαταλείπουν τὴν καλύβην των.

Ἡ πρῶτη εἶναι ζωογόνος, ἡ νύξ μαγικὴ. Ὁρίζων, ἀπέραντος καὶ θάλασσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἐκπνέει χύρα ζωῆς. Βράχοι ἀπ' ὧν ὁ Κωστής ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ τὰ γλυκύτερα τραγούδιά του, ἐρημία μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ *Souris* θὰ ἐγραφεν ἐλεγείον.

Οὐδεμία μὲν οἰκία εἶναι κενή, εἰς πολλὰς μάλιστα οἰκοῦσι δύο καὶ τρεῖς συγγενικαὶ ἢ φιλικαὶ οἰκογένειαι ὁμοῦ τούπαι, ὥς ἄλλοτε οὐδὲ οἱ ποντικοὶ θὰ κατεδέχοντο νὰ κατοικήσου, εἰσὶν ἄδρως ἐνοικιασμένοι, ἀλλ' ἡ τε ἐγγύτης καὶ φιλοξενουμένη κοινωνία εἶναι ἀναλόγως τῶν οἰκῶν ὑψηλὴ.

Δὲν εἶναι δέκα βημάτων ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας μου ἀπόστασις τῶν λουτήρων, ὧν οἱ ἀνδρικοὶ δὲν ἀπέχουσιν ἐν μέτρον τῶν γυναικείων.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐπανεῦρον τὸν Παράδεισον ἐν τῇ ἐκτῇ τῆς Φρεατύτος, γυμνοὶ συζῶντες πάλιν, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμάς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τύχω τῆς συγγνώμης τῆς αἰδοῦς τοῦ ἂν προσθέσω, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν οὐδένα φαίνονται ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι ἐρωτικὰ καταπλάσματα!

Βλέπετε ὅτι ἐσχηματίσθη μικρὰ δημοκρατία ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον οἱ ἄτυχοι ἰχθῆς δὲν ἀπολαύουσιν ἀσφαλείας καὶ ἐλευθερίας, κατὰ χιλιάδας καθ' ἐκάστην διὰ δυνάμιτιδος ἐξολοθρευόμενοι.

Ἵπὲρ αὐτῶν παρακαλέσατε τὴν *Ἐφημερίδα* νὰ ποιήσῃται τὴν δέουσαν εἰσήγησιν τῷ κ. ὑπουργῷ πρὸς λήψιν σπουδαίων μέτρων.

Θέτω μικρὰν παύλαν εἰς τὴν λίμαν μου.

Μάριος.

ΔΥΟ ΑΣΜΑΤΙΑ

ἐξ ἀνεκδότου ἐπυλλίου.

ΦΕΥΓΕΙΣ;...

Φεύγεις, ἀγάπη μου; . . . Χαρὰ 'ς τὸ δροσερὸν ἄξι.
Ποῦ 'ς ἄλλους τόπους μακρυνούς καὶ ξένους θὰ σὲ φέρῃ.
Χαρὰ 'ς τὴ γερὰ θάλασσα τὴν οὐρανοδαμμένην
Ποῦ θὰ χαρῇ τὴν ὄψιν σου 'ς τὴν ὄψιν της σκυμμένην
Χαρὰ 'ς τὸ ἀργυρότερον δελφίνι ποῦ πετάει
Καὶ ταξιδεύει 'ς τὸ γιὰλὸ μ' ἑσένα πλάι-πλάι.

Χαρά 'ε' σους φεύγουνε μαζί σου για τὰ ξένα
Και μοναχὰ ἄλλοίμονο, ἄλλοίμονο 'ε' ἔμένα! . . .

Φεύγεις, ἀγάπη μου; . . . Χαρά 'ε' τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
Ποῦ θὰ σὲ βλέπῃ ὅπου κιὰν πᾶς 'ε' τῆς ξενιτειᾶς τὰ μέρη.
Χαρά 'ε' τῇ λεύκῃ τὴν ἡψηλὴν, τὴν φυλλοστολισμένην
Ποῦ θάρχεσαι ' τὸν ἱσκιὸ τῆς νὰ γένης κουρασμένη.
Χαρά 'ε' τὸ χόρτο ποῦ χλωρὸ τὸ πόδι σου πατάει,
Χαρά 'ε' τὴν ἔμορφη αὐγὴ π' ἀντίκρου σου γελάει . . .
Χαρά 'ε' ὅποσον θ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ πονῇς 'ε' τὰ ξένα!
Κι' ἂν εἴμ' ἐκεῖνος; ὦ, χαρά! . . . τότε χαρά 'ε' ἔμένα! . . .

III

᾿Σ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ.

Ὅταν 'ε' ὕπνου ἀγκαλιὰ θὰ γείρω τὸ κορμὶ μου
Καὶ σὺ θὰ μείνης μοναχὴ κ' ἐλεύθερη ψυχὴ μου,
Μὲ τὰ φτερά ποῦ ὁ Θεὸς σου ἔχει χαρισμένα
Καὶ τῆς ἀγάπης οἱ καιροὶ διπλομεγαλωμένα
Θέλω νὰ φύγῃς, σὰν γοργὸ πουλὶ νὰ φτερουγίσῃς,
Νὰ πᾶς 'ε' ἐκεῖνῃ π' ἀγαπῶ καὶ πάλι νὰ γυρίσῃς.
Καὶ ἂν πετώντας τὴν ἰδῇς κοντὰ 'ε' τὸ ἀκρογιάλι
Νὰ κάθεται καὶ νὰ 'ρωτᾷ μ' ὁλόσκυρτο κεφάλι
Γιὰ 'μένανε τὰ κύματα ποῦ θάρχωντ' ἕνα, ἕνα
Νὰ σέρνονται 'ε' τὰ πόδια τῆς δειλὰ κ' ἡμερωμένα,
Τότε, ψυχὴ μου, τὰ φτερά για μὴ στιγμὴ νὰ κλείσῃς
Καὶ μὲ τὰ κύματα μαζί νὰ πᾶς νὰ προσκυνήσῃς.

Κι' ἂν τὴν ἰδῇς νὰ περπατῇ 'ε' τὸ πράσινο χορτάρι
Κοντὰ 'ε' βρύση φλύαρη, ἀντίκρου 'ε' τὸ φεγγάρι
Νὰ τὸ κυττάζῃ ἄφωνη, μὲ μάτια δακρυσμένα
Καὶ νὰ θυμᾶται τὸ παλὸν, καὶ νὰ θυμᾶτ' ἔμένα,
Πάλι ψυχὴ μου τὰ φτερά για μὴ στιγμὴ νὰ κλείσῃς
Καὶ μὴ ἀκτίνα νὰ γενῇς νὰ τὴν κρυφοφιλήσῃς.

Κιὰν δὲν τὴν βρῇς 'ε' τὴν ἀμμουδιὰ σκυμμένη ὅλη χάρι,
Κιὰν δὲν τὴν βρῇς νὰ περπατῇ ἀντίκρου 'ε' τὸ φεγγάρι,
Ἄν ἔχῃ ὕπνος ἡμέρος τὰ μάτια τῆς δεμένα,
Ἄν τὰ παράθυρά τῆς 'δῇς κλειστὰ, σκοτεινισμένα,
᾿Σ ἕνα κλαρὶ ἐκεῖ κοντὰ, ψυχὴ μου, νὰ καθήσῃς
Καὶ τραγουδάκι ἐρωτικὸ σιγὰ σιγὰ ν' ἀρχίσῃς.

Ὅμως ἂν μέσ' 'ε' τῇ νύκτα αὐτὴ ἀντὶ νὰ με θυμᾶται
Ἄλλα ὁ νοῦς τῆς μελετᾷ καὶ ἄλλον συλλογᾷται,
Ἄχ! ἂν τὴν 'δῇς νὰ κάθῃτε 'ε' κανενὸς τὸ πλαῖ
Καὶ ὅλη τρέλλα καὶ χαρὰ μαζί του νὰ γελάῃ,
Τὸν πόνο σου, τὰ δάκρυα, ψυχὴ μου, νὰ κρατήσῃς,
Ν' ἀπλώσῃς τ' ἄσπρα σου φτερά κι' ἀμέσως νὰ γυρίσῃς.

Incognito.

ΔΙ'

ἔλλειψιν χώρου καὶ ἐξ ἀνδρίας ἕνεκα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ
αὐτοῦ σκοποῦ ὡς λύρας ἐπαίτου δὲν ἐγράψαμεν διὰ μα-
κρῶν περὶ τῆς διαφωνίας ἣν ὁ κ. Φιλήμων ἔχει ὡς πρὸς τὸ
ταξείδιον τοῦ Βασιλέως. Πολὺ φοβούμεθα μήπως ζηλωταὶ
τινες αὐλικοὶ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ φαίνεται ἀντιβασιλικὸς,
διὰ νὰ γίνεσθαι κουβέντα καὶ νὰ παίρνομε καὶ οἱ ἀθηναῖοι
χαμπάρι ὅτι ὁ Βασιλεὺς μας ἀναχωρεῖ.

Ἀνεξαρτήτως πάσης γελοίας βασιλικότητος ἢ ἀντιβασι-
λικότητος εὐρίσκομεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς
ἐπαρχίας λογικωτάτην, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτῆς λεγόμενα
φλυαρίας ἀνάνδρων, οἵτινες μὴ τολμῶντες νὰ κτυπήσουν
ἵππου πρέπει δέρουσι τὸν ἄερα παλληκαράδες τοῦ γλω-
κοῦ νεροῦ.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἡ Μιργιωρίτσα βακτηριδιῶσα εἶναι κλινῆρης ἀπὸ ἡμε-
ρῶν πρὸς μεγάλην ἀνησυχίαν τῆς κυρούλας τῆς, ἡ ὁποία
ἐπιμόνως ζητεῖ νὰ μάθῃ καὶ

— Ἀπὸ τί πάσχει;

— Ἀπὸ γαστρικῆ· ἀλλ' ἡσύχασε, θὰ γείνη καλά.

— Τί λίες γιατρέ μου; ἀπὸ γαστρικῆ! Μπὰ παιδάτσι
μου· νὰ τὰ κόβῃ τέτοια κορίτσια ὁ θεὸς καλλίτερος.

Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν σταυροκοπομένη.

Πλοῖαριον ἐκ Καλύμνου καταλαμβάνεται ὑπὸ τρικυμίας
καὶ κινδυνεύει:

— Μωρὲ για τὸ Θεὸ, θὰ πνιγοῦμε . . .

— Καὶ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο μὲ τί μούτρα θὰ πᾶμε στὴ
Κάλυμνο.

Νεᾶνις χρηματίσασα ὡς διδασκάλισσα εἰς τὴν Ἀνατολὴν
παριστάνει εἰς τὴν μητέρα τῆς ὅσα τοπικὰ παράδοξα ἐκεῖ
ἔντελήθη, ἐν οἷς πρὸ πάντων τὴν σύγχυσιν τοῦ ἀλά τοῦρ-
κα καὶ ἀλὰ φράγκα συστήματος τῶν ὥρολογίων:

— Μὲ τὰ ὁποῖα, καλὲ μητέρα, δὲ ξέρεις, δὲ μπορούσαμε
νὰ καταλάβωμε πότε εἶναι μεσημέρι καὶ πότε ἔπρεπε νὰ
φᾶμε.

— Καὶ τὸ λοιπὸν, παιδάκι μου, ἐσεῖς μὲ τὸ δικό τους
μεσημέρι γεύσαστε;

Ἵπποδίκος κατὰ τοῦ ὁποίου ταχέως ἐμελλε νὰ ἐκδοθῇ
ποινικὴ ἀπόφασις, ἀποθνήσκει θῦμα τῶν βακτηριδίων· ἡ
μήτηρ του αὐτοπαρηγορούμενη:

— Τοῦλάχιστον ἐγλύττωσε τὴ φυλακή. . . .

Ἱστορικόν:

Ἡ κυρία: Εἶναι νερὸ τῆς Καισαριανῆς;

Ἡ ὑπηρέτρια: Μάλιστα ἀπ' αὐτὴν τὴν Κυρία εἶναι.